

KOŤATA

Rzivé, bílé, černé kotě,
světélka tři na samotě,
skrytá okna v bídy pláni
od setmění do svítání.
V jednom lampa, v jednom luna,
zlato, stříbro, a to třetí
na srdci je pečeť temná,
na bolesti, na krvi.

Tři jsou v noci prosincové,
Barbory je zítra večer.
Přijde zlatý Mikulášek,
bílý anděl, čertík ze tmy
zatne pokušení drápek,
ale lstivou myšku žalu
bílý přece zaplaší.

Mikulášek barvy medu,
listopadového listí,
nadílku dá na ošatku -
sám se na ni v koutě schoulí,
temný s ním a stříbrný.

VLAŠTOVKA

Vlaštovka na zdi rozepjatá,
černý kříž v záři zlata
duhou rosy oblévaný.
Kristus s druhé strany
skryt je: bílý a nachový
chladnoucí už: aneb slovy
jinými, to vlaštovčina
hrud', a Kristus mezi kříž
ukryt jest a zed'
v stínu... Ale hled',
náhle kříž má barvu hávu,
který halil, modrý, hlavu
Panny, všechna roucha její.
Vlaštovice: bláto lepí
na zed', vidíš; tklivě tkvějí
v Čele čistém tmy, střepy.
Z bláta, z kterého Efeta
jako nový oheň zkvětá,
oheň ticha, domova,
temná, bílá, nachová
vlaštovka si hnízdo robí,
těší Tobiáše, Joby.

MRÁZ

Kopce jsou *lysé*,
sníh hoří.
Po nebi honí se
hvězd sršící tchoří.

Stín se tiskne na dům,
lká potají.
Zahradám a sadům
rtý modrají.

Ledová noc, jasná,
tříkrálová.
Kdo můžeš, čti, žasna,
žhavá slova.

LUNA K RÁNU

Luno, liché srdce temna,
plachá, veliká, tajemná,
osamělá luno pozdní,
nepomáháš, tápeš po zdi,
lampo panny pošetilé,
světlo linoucí se z chvíle
odloučení bez setkání
u brány, jež zapadla.

Záříš ve stydnoucí dlani,
jež se odmítnouti nedá,
na zrosený práh, na bledá,
oprýskaná, ovadlá
okna, lože, zrcadla.

POŠETILÉ PANNY

Již je po oleji,
hoř, lítosti trne,
nalíti nechtějí
sestry opatrné.

Přirazili bránu
a my čekáme tu.
Jíní roste k ránu
semkly se rty květů.

Stočili se hadi,
z kopriv krysy piští,
nehoří, jen čadí,
výkal na smetišti.

Ústí všechny zpěvy
v lama sabaktani.
Jiné sloky neví
stesk ukřižovaný.

Hlad si hledá cestu
k modlitbě neznámé.
Ženicha, nevěstu
a světlo čekáme –

a slovo, a Amen.

MUČENÍ MLÁDĚTEK

Co stop je na sněhu,
je jak bičovaný,
od břehu do břehu
jsou lány samé rány.

Snlh, krev a holé hrudy,
i kamení krev pije,
jak prázdný kraj, jak rudý,
plátno Arimatie.

Smrt v Ramě s tmy zimy
trhají andělé.
Co s ní, co s nalitými
prsy Rachele?

MASOPUST

Septuagesima
a sexagesima
a quinquagesima -
popelc, je zima -

hoře a hejsa, hej,
k srdci mi nesahej
rukama holýma.

Jdou masky do šera,
jde stesk i důvěra,
třesoucí se dcera
suchých let sedmera.

Dnes popel, mha večera,
plouží se přišera
k tanci koster.

Adhaesit in terra
venter noster.